

INIMĂ STATORNICĂ

Aprecieri pentru această carte

Angela Hunt, autoare de bestsellere *New York Times*, revine cu un roman inspirat din lumea biblică, ce aduce la viață una dintre cele mai complexe figuri matriarhale din Vechiul Testament: Rebeca. Renumită pentru romanele sale istorice evocatoare, Hunt face din nou apel la talentul de povestitoare, urmărind, în stilul ei captivant, periplul Rebecăi, de la o tânără care lasă în urmă tot ce a cunoscut vreodată la o mamă pusă în fața unei făgăduințe imposibile. Prin conflictele interioare ale Rebecăi, autoarea explorează teme universale precum favoritismul, credința și discrepanța dintre promisiunile făcute lui Dumnezeu și propriile limitări omenești. În paginile acestei cărți, cititorii vor descoperi detalii istorice bogate, profunzime spirituală și o eroină a cărei luptă pare atemporală, chiar dacă se desfășoară în contextul lumii antice.

Această carte este pur și simplu incredibilă! Povestea, care întrece orice așteptări, este inspirată dintr-o întâmplare biblică ce m-a fascinat dintotdeauna. Talentul de povestitoare al Angelei m-a introdus direct în miezul narațiunii, dându-mi sentimentul că-i cunosc pe Isaac și pe Rebeca, precum și pe cei doi fii ai lor, de când lumea. Am savurat cartea fără să o pot lăsa din mână! Este atât de bine scrisă, încât am putut simți furia lui Esau față de atitudinea nedreaptă a părinților lui, chiar dacă personajul în sine nu m-a atras în mod deosebit. Cartea vorbește despre speranță, dragoste, ură, iertare și alegeri dificile. Toată lumea știe cum se încheie această întâmplare biblică, dar ce am apreciat foarte mult la această carte este perspectiva profundă și impresionantă pe care autoarea o dă întâmplării biblice. O recomand cu toată căldura!

Alte cărți de aceeași autoare
apărute la Editura Scriptum:

Seria: Femei ale făgăduinței

Inimă răscumpărată

Inimă statornică

Inimă devotată

Seria: Drumul Ierusalimului

Fiica din Cana

Soția păstorului

Femeia cuvintelor

Sora apostolului

Seria: Emisarii

Femeia din Lydia

Surorile din Corint

Fiica Romei

Seria: Anii tăcerii

Cleopatra – regina Egiptului

Lea – soția lui Iuda Macabeul

Salome – regina Ierusalimului

Zara – umbra regelui

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HUNT, ANGELA

Inimă statornică / Angela Hunt. - Oradea : Scriptum, 2026

ISBN 978-606-031-578-0

821.111

2

FEMEI ALE
FĂGĂDUINȚEI

INIMĂ STATORNICĂ

REBECA: *între dragoste și datorie*

ANGELA HUNT

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in English under the title
Unwavering Heart
by Angela Hunt

© 2026 by Angela Hunt Communications, Inc.
Published by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Inimă statornică
de Angela Hunt

© 2026 Editura Scriptum®
str. Simion Bărnuțiu nr. 2, 410204 Oradea – Bihor
Tel./Fax/Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

Acest roman este o ficțiune inspirată din perioada intertestamentară. Anumite nume, personaje, locuri și întâmplări sunt produsul imaginației autoarei.

Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.

ISBN (tipărit) 978-606-031-578-0
ISBN (e-book) 978-606-031-603-9

Tiparul executat în U.E.

FEMEI ALE FĂGĂDUINȚEI

Există în paginile Scripturii oameni ale căror nume ne sunt atât de familiare, încât uităm uneori că, înainte de a deveni modele ale credinței, au fost oameni adevărați, cu întrebări, temeri, speranțe și alegeri care le-au modelat destinul. Între ei se află și soțiile patriarhilor, femei prin care Dumnezeu a scris primele capitole ale istoriei poporului Său. Acolo, printre corturile ridicate în deșert, printre drumuri străbătute prin credință și promisiuni care păreau imposibile, Dumnezeu începe să-Și descopere planul pentru lume.

Sara. Rebeca. Lea.

Trei femei. Trei destine. Trei inimi modelate de așteptare, încercări, iubiri, renunțări și speranță. Deși despărțite de generații, poveștile lor sunt legate de același fir nevăzut: Dumnezeu Își împlinește întotdeauna promisiunile, chiar și atunci când oamenii văd doar întârzieri, întrebări sau drumuri fără ieșire.

Seria *Femei ale Făgăduinței*, de Angela Hunt, le oferă glas acestor femei cu sensibilitatea și forța narativă care au consacrat-o drept una dintre cele mai apreciate autoare de ficțiune biblică. Cu respect pentru

textul Scripturii și cu o atenție remarcabilă acordată contextului istoric și cultural al vremii, ea împletește adevărul biblic cu imaginația literară, construind povești care nu rescriu Biblia, ci îi luminează fundalul și îi pune în față cititorului dimensiunea sa profund umană.

Inimă răscumpărată: Sara – Între promisiune și împlinire

O poveste despre iubire, chemare, renunțare și încrederea într-un Dumnezeu care împlinește ceea ce promite, chiar și atunci când speranța pare pierdută.

Inimă statornică: Rebeca – Între dragoste și datorie

O poveste sensibilă despre maternitate, credință și promisiunile unui Dumnezeu care rămâne credincios din generație în generație.

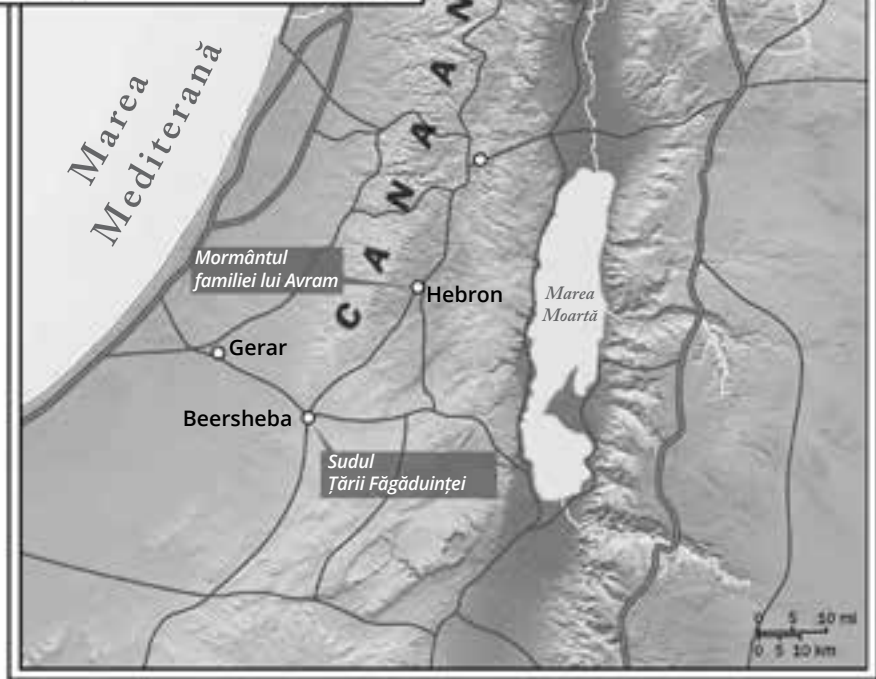
Inimă devotată: Lea – Între respingere și speranță

O poveste emoționantă despre iubire neîmpărtășită, speranță și credințioșia lui Dumnezeu, care transformă o femeie neobservată într-una dintre cele mai importante mame din istoria răscumpărării.

Fiecare volum ne poartă într-o lume îndepărtată, dar surprinzător de familiară prin frământările inimii: dorința de a fi iubit, așteptarea împlinirii unei promisiuni, bucuria, pierderea, maternitatea, credința și lupta de a-L urma pe Dumnezeu atunci când drumul nu este limpede.

Mai mult decât simple reconstituiri istorice, aceste romane sunt o invitație de a privi dintr-o perspectivă nouă femeile care au stat la temelia istoriei mântuirii și de a descoperi că Dumnezeul care le-a călăuzit pașii rămâne același și astăzi.

Pornește în această călătorie alături de Sara, Rebeca și Lea pentru a (re)descoperi frumusețea unor povești vechi de milenii, spuse cu prosepțime, căldură și o profundă înțelegere a inimii omenești. S-ar putea ca, la final, să le cunoști mai bine pe ele, dar și să-L vezi mai limpede pe Dumnezeul credincios care le-a scris povestea.

INTRODUCERE

Odată ce ai citit câteva pagini din *Inimă statornică*, s-ar putea să îți spui: *Stai puțin, asta nu apare în Biblie!*

Ai dreptate. Biblia creionează anumite evenimente, dar treaba unui romancier este aceea de a da viață acestor schițe, adăugând culoare, textură și un context, apelând atât la cercetări, cât și la imaginație. Nu încerc deloc să rescriu Biblia; încerc să îți arăt întreaga poveste a ceea *ce s-ar fi putut întâmpla*.

S-ar putea să te surprindă faptul că multe scene din acest roman provin fie din Biblie, sursa mea principală, fie dintr-o scriere veche, *Cartea lui Iășar*, care este menționată de două ori în Scriptură. *Cartea lui Iășar* nu pretinde a fi inspirată sau infailibilă, dar oferă, cu siguranță, un context interesant. Dacă ai întrebări în timp ce citești, nota autoarei de la final s-ar putea să îți ofere unele răspunsuri.

Așadar, așază-te confortabil în fotoliul tău preferat, pregătește-te să fii surprins și bucură-te de această privire fictivă asupra celei de-a doua figuri matriarhale a credinței noastre.

*Inima unei mame este un abis adânc
la capătul căruia
vei găsi întotdeauna iertarea.*

– HONORÉ DE BALZAC

CARTEA ÎNTÂI
HARAN

Avraam era acum bătrân, înaintat în vârstă, iar DOMNUL îl binecuvântase în toate lucrurile. El i-a zis celui mai bătrân slujitor din casa sa, cel care stăpânea peste tot ce era al său:

— Pune-ți, te rog, mâna sub coapsa mea și jură-mi pe DOMNUL, Dumnezeul cerurilor și al pământului, că nu vei lua o soție pentru fiul meu dintre fetele canaaniților, în mijlocul cărora locuiesc, ci te vei duce în țara mea, la rudeniile mele, și de acolo vei lua o soție pentru fiul meu, pentru Isaac.

Așadar, Avraam a ales o soție pentru fiul său Isaac, iar numele ei era Rebeca, fiica lui Betuel, fiul lui Nahor, fratele lui Avraam.

—GENEZA 24:1-4

1

Mirosurile de mir și de plante amare pluteau în aerul cald când ne-am strâns sub sicomori ca să-l îngropăm pe mult stimatul meu bunic. Pământul uscat și încăpățânat părea să nu vrea să primească trupul lui Nahor, fiul lui Terah. Bocitoarele angajate cântau un cântec de jale în jurul celor care săpau mormântul. Eu stăteam în mijlocul lor, strângând în pumni marginile șalului. Praful mi se lipea de piele, amestecându-se cu broboanele de sudoare de pe încheieturile mâinilor mele.

Tata, Betuel, stătea la capătul mormântului, fața lui aducând cu o piatră erodată de vreme. Bocitoarele au tăcut când el și-a ridicat mâna. A rostit cuvintele tradiționale de despărțire, invocându-i pe zeii strămoșilor noștri, dar eu abia dacă îl auzeam. Gândurile îmi erau chinuite de o altă problemă, una mai urgentă decât suferința. Bunicul mă răsfățase, dar tata avea alte gânduri. Acum că Nahor nu mai era, tata devenea capul familiei și era nerăbdător să ia decizii. Și ce decizie mai importantă putea lua decât aceea de a alege un mire pentru fiica lui?

Mi-am îndreptat privirea spre Laban, fratele meu mai mare, care părea pierdut în ritual, rostind încet rugăciuni, în vreme ce îi privea cu atenție pe ceilalți bărbați. El nu-și va bate capul cu soarta mea. Fiind copilul preferat, nu și-a făcut niciodată griji pentru nimic decât pentru apetitul lui. Chiar și în acel moment, simțeam cum mă învăluie teama pentru viitorul meu, tot așa cum învăluia praful trupul înfășurat în giulgiu al bunicului meu.

Soarele ajunsese sus pe cer, apropiindu-se de zenit. Când cei din cortegiul funerar s-au îndepărtat, șușotind între ei, tata s-a apropiat de mine.

— Rebeca, a spus el, astfel încât să-l aud doar eu, mâine seară vom avea cinci oaspeți la cină. Totul a fost aranjat, așa că trebuie să fii pregătită.

Cuvintele acestea m-au lovit din plin. Știam la ce se referea. Știam motivul pentru care veneau.

Cum bunicul meu îngăduitor murise, tata nu pierduse timpul.

Cinci bărbați. Cinci viitoruri posibile. Și niciunul dintre ei nu era viitorul pe care mi-l doream eu.

Focul trosnea în vatră, lumina lui aurie dansând pe pereții din chirpici ai bucătăriei noastre. Prin ferestrele înalte ale bucătăriei răzbăteau ultimele strigăte ale negustorilor din apropiere care începeau să se domolească, în timp ce întunericul se așternea peste Haran.

Eu ședeam turcește pe covorul din trestie, întorcând cu mâna dreaptă piatra de măcinat de deasupra, în vreme ce, cu cea stângă, aruncam orzul prin gaura din mijlocul pietrei. Făina grosieră se revărsa printre pietre la fiecare rotire, emanând un miros de nucă ce se amesteca cu fumul lemnului de măslin din foc.

Mă dureau umerii, atât din cauza stresului provocat de înmormântare, cât și din cauza muncii de peste zi. Făcusem douăzeci de drumuri cu ulciorul de lut pe care abia îl ținusem în echilibru pe cap, apa curgându-mi pe gât în ciuda eforturilor mele. Cele șase capre

ale tatei reveniseră în țarc și le era mereu sete. Iar mama se grăbise să mă trimită pe mine, în loc să-l trimită pe Laban.

Draperia dintre zona de gătit și curtea interioară s-a ridicat, iar Laban și-a făcut apariția, silueta lui athletică conturându-se pe fundalul asfințitului de soare. În ciuda luminii slabe, am putut vedea că fața și coatele îi erau mânjite cu noroi. În timp ce eu mă chinuiam să car apă de la fântână, el se jucase cu o vezică de porc împreună cu prietenii lui.

— Aici erai, a spus el, îndreptându-se spre oalele din lut de lângă foc. Mor de foame. A mai rămas niște pâine cu miere?

Eu am arătat cu bărbia spre măsura unde mama lăsase un coș acoperit cu o bucată de pânză.

— Ia o singură felie. Restul este pentru tata.

Laban a rânjit și și-a îndesat o jumătate de felie în gură. A mai luat o felie, știind că nu va fi dojenit pentru lăcomia lui. Tata nu-l certa niciodată pe Laban așa cum mă certa pe mine.

Fratele meu s-a trântit pe o laviță, rezemându-se de masă cu lejeritatea specifică unui tânăr care nu își făcea niciodată griji că și-ar putea dezamăgi părinții. Mierea îi lucea pe degete în timp ce își întindea picioarele, fiind cât pe ce să îmi răstoarne castronul cu cereale.

— De ce arăți ca și când ai fi băut oțet? m-a întrebat el cu gura plină de pâine și cu o ușoară curiozitate în privire. Te încrunți la cereale de parcă acestea ne-ar fi insultat strămoșii.

Am învățat mai tare piatra.

— N-ai înțelege.

— Pune-mă la încercare.

Când s-a întins să ia câteva boabe din castron, l-am lovit peste mână.

— Tu ești bărbat, am spus eu cu amărăciune. Totul este mai ușor pentru tine.

Laban a izbucnit în râs.

— Mai ușor? Mi-am petrecut toată după-amiaza ajutându-l pe tata să numere mieii nou-născuți.

— Atunci când nu te jucai.

Mi-am ridicat privirea la el.

— Când a fost ultima oară când m-a rugat tata să merg la câmp? Când a fost ultima oară când s-a uitat la mine cu iubire în privire?

— Bărbații trebuie să aibă grijă de turme.

— Mama și tata te răsfăță, am spus eu, rotind piatra cu mai multă forță decât era nevoie. Cine trebuie să îi ajute pe servitori? Eu. Cine trebuie să servească masa? Eu. A cui zi de naștere este sărbătorită în fiecare an cu un mare ospăț? A ta, nu a mea.

— Vrei un ospăț?

— Anul trecut, de ziua mea de naștere, mama mi-a dat o porție suplimentară de tocăniță la cină, iar tata abia dacă și-a amintit ce zi era. Luna trecută, de ziua *ta* de naștere, ei au tăiat un miel și au invitat jumătate de oraș.

Laban a rânjit, mierea lucindu-i într-un colț al gurii.

— Și ce este greșit în asta? Bărbații sunt mai importanți decât femeile.

Eu m-am oprit din măcinat.

— Înseamnă că tu ești mai important decât mine.

El a dat din umeri.

Brățara de argint pentru gleznă, pe care mi-o dăruise mama anul trecut, părea un fleac pe lângă pumnalul ornat pe care tata i-l dăruise lui Laban săptămâna trecută.

— Nu este corect, am spus. Bărbații n-ar exista fără femei.

El a râs, întinzându-se să mai ia o felie de pâine cu miere.

— Iar noi n-am avea grâne fără lumina soarelui. Dar, dacă îți este foame, poți mânca lumina soarelui? Nu. Tot așa, nici femeile n-ar exista dacă n-ar fi bărbații ca să le lase grele.

Eu m-am încruntat, enervată de încăpățânarea lui de a avea ultimul cuvânt.

— Pe tine te iubesc mai mult, am spus în șoaptă, cuvintele ieșindu-mi pe gură, înainte să apuc să mi le reprim. Mama și tata te preferă mai mult pe tine decât pe mine.

Preț de o clipă, fratelui meu i-a dispărut zâmbetul de pe buze. Pe fața lui nebarbierită s-a strecurat o umbră de stânjeneală sau poate vină, dar a dispărut la fel de repede cum apăruse.

— Așa funcționează lumea, Rebeca, a spus el pe un ton enervant. Primul fiu născut este moștenitorul. Fiica se mărită și intră în familia soțului ei. Vei înțelege atunci când vei avea un soț.

Cuvintele lui mi-au reamintit de planurile tatei și m-au făcut să